

## Biblická hodina – 17.07.2025

Suspírium: „Pozri, títo mi hovoria: „Kde je slovo Hospodina? Nech sa splní!“ Nenaliehal som na teba so zlým úmyslom a po nešťastnom dni som netúžil. Ty vieš, čo vychádza z mojich úst, je to zjavné pred tebou.” (Jer 17,15-16) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 89: 7-14. veršov: „Hospodin je štít...”

Modlitba: Toľko myšlienok sa v nás víri, Pane náš nebeský, keď na nás dolieha Tvoja pravica, ale my aj vtedy velebíme Tvoje sväté meno, nielen keď sa nám darí, ale aj v pokušeniach a v strasti. Veď nás, prosíme, svojou mocnou rukou a obráť celú našu myseľ k Tvojej vôli. Tu máš naše telo, našu dušu, odovzdávame sa Ti celkom, pretvor ich na celok, ktorý oslavuje Tvoju dôstojnosť a stáva sa iba Tvojím chrámom. Daj, aby sme Ti dôverovali, Bože náš, a tak mohli budovať a chrániť krajinu. Prinášame Ti všetky naše potreby a bremená, daj nám Svoju milosť, dobrý Bože náš, zmiluj sa nad nami a pomôž nám! V Teba nachádzame útechu a nádej v našej bolesti. V Teba nachádzame pokoj a ochranu. Aj teraz sme sa zišli, aby sme sa s Tebou stretli, a v tejto komunite stojíme pred Tebou s pokáním a vďačnosťou. Prehovor k nám takou formou, ako si hovoril k Abrahámovi. Nauč náš, Všemohúci Bože náš, ctiť Ťa, ako si poučil aj Abraháma, lebo Tebe sa nikto nevyrovná. Buď požehnaný za Tvoju plnú službu v nás a okolo nás i dnes. Pre Svojho Syna vypočuj nás. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Mojžišova 22. kapitola: *„Po týchto udalostiach Boh skúšal Abraháma a povedal mu: „Abrahám!“ On odvetil: „Tu som.“ Boh povedal: „Vezmi svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, odíď do kraja Morija a obetuj ho tam ako spaľovanú obeť na vrchu, o ktorom ti poviem.“ Abrahám včasráno osedlal osla, vzal so sebou dvoch sluhov i svojho syna Izáka. Keď naštiepal dreva na spaľovanú obeť, vstal a vybral sa na miesto, o ktorom mu hovoril Boh. Na tretí deň Abrahám pozdvihol oči a zďaleka uzrel to miesto. Povedal svojim sluhom: „Zostaňte tu s oslom. Ja pôjdem s chlapcom tu, pokloníme sa Bohu a vrátíme sa k vám.“ Abrahám vzal drevo na spaľovanú obeť a naložil ho na svojho syna Izáka. Sám vzal oheň a nôž a tak šli obaja spolu. Izák povedal svojmu otcovi Abrahámovi: „Otec!“ Ten odpovedal: „Čo chceš, syn môj?“ Izák sa spýtal: „Pozri, oheň a drevo je tu, no kde je baránok na spaľovanú obeť?“ Abrahám odvetil: „Syn môj, baránka na spaľovanú obeť si obstará Boh.“ Tak šli obaja spolu ďalej. Keď došli na miesto, o ktorom im povedal Boh, Abrahám tam postavil oltár, naukladal naň drevo, zviazal syna Izáka a položil ho na oltár, na drevo. Abrahám vystrel ruku, vzal nôž, aby zabil svojho syna. Vtom z neba zavolať naňho Hospodinov anjel: „Abrahám, Abrahám!“ On odpovedal: „Tu som!“ Anjel mu povedal: „Nedotýkaj sa chlapca, neublíž mu! Teraz viem, že sa bojíš Boha, lebo si mi neodoprel ani svojho*

*jediného syna.“ Abrahám sa rozhlíadal a v kroví uzrel barana zachyteného za rohy. Abrahám šiel, vzal barana a obetoval ho namiesto svojho syna ako spaľovanú obeť. Abrahám nazval toto miesto „Hospodin sa postará“. Tak sa dodnes hovorí: „Na vrchu sa Hospodin postará.“ Hospodinov anjel znova zavolať z neba na Abraháma a povedal: „Prisahám na seba samého,“ znie výrok Hospodina, „pretože si to urobil a neodoprel si mi svojho jediného syna, určite ťa požehnám a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu; tvoje potomstvo sa zmocní brány svojich nepriateľov. Pretože si poslúchol môj hlas, v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme.“ Potom sa Abrahám vrátil k svojim sluhom a všetci spolu sa pobrali do Beér-Šeby, kde Abrahám býval. Po týchto udalostiach oznámili Abrahámovi: „Milka porodila synov tvojmu bratovi Nachórovi: prvorodeného Úca, jeho brata Búza a Kemuela, Aramovho otca, Keseda, Chaza, Pildáša, Jidláfa a Betuela.“ Betuelovi sa narodila Rebeka. Týchto ôsmich porodila Milka Abrahámovmu bratovi Nachórovi. Aj jeho vedľajšia žena, ktorej meno bolo Reuma, porodila Tebacha, Gachama, Tachaša a Maachu.“*

#### *Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!*

Abrahámov život je plný darov. Toľko zaslúbení nedostal nikto, ale ani naplnenie zaslúbení nebolo dožičené iba Abrahámovi. Hospodin mu daroval bohatstvo a zem pod nohami. Pomohol mu v Jeho bojoch. Obdaril ho zo spoločenstvom, v ktorom bol neustále prítomný Boh i vďaka svojim poslom. Vo Svojej zmluve, ktorú s ním uzavrel, prisľúbil neustálu pomoc. Nakoniec mu aj to najvzácnejšie daroval, čo bol pre Abraháma a Sárú nemožné, Izáka, syna, nositeľa zaslúbení a požehnaní.

**1-19.verše:** Avšak Boh skúša Abraháma a jeho vieru. Koho miluje viac: dar Boží, alebo Darcu všetkého. Skúška je potrebná v našom živote. Vždy človek potrebuje tieto skúšky, skrze nich bude naše srdce a jeho myslenie jednoznačne odhalené ku komu sa príľneme, čoho a koho sa viac pridržujeme, či milujeme väčšmi Boha, Darcu, alebo Jeho dobrodenia, Jeho požehnania aj vtedy, keď ich berie späť podľa Svojej vôle. Skúška viery zo strany Hospodina je pre nás dôležitá. Skúška viery zo strany Pána odhalí skutočne človeka, či verí, alebo je neveriaci. Skúška viery odhalí všetko. Milovať väčšmi Boha. Mať rád väčšmi Hospodina, lebo *„lebo ja som Hospodin, tvoj Boh, Boh žiarlivý, ktorý trestá viny otcov na synoch do tretieho i štvrtého pokolenia tých, čo ma nenávidia, ale milosť preukazujem tisícim tým, čo ma milujú a zachovávajú moje prikázania.“* (II Mojž 20,5-6)

Ako sa chová Abrahám počas obdobia skúšky? Ako každý z nás. Nechápe Božie jednanie. Má zaužívanú obvyklú otázku: Prečo? Navzdory tomu dostáva tri dni rozmýšľania, aby si prehodnotil veci počas cesty ku hore, ktorú ustanovil Pán Boh. Tri dni. Tri noci. Služba, počas ktorej sa Abrahám nestáva neposlušným,

neotočí sa, nepovie nie Hospodinovi, ale počas cesty, ktorá v jeho živote bola veľmi dlhá, lebo Hospodin si vypýtal život jeho syna, sa neobrátí chrbtom Bohu, ale tieto tri dni sú príležitosťou upevniť sa vo viere. Nespreneverenie neprichádza do úvahy. Nebude vierolomný. Nezradí Pána, ale len s Ním komunikuje v tejto skúške. Takáto viera je stále a zostáva vierou víťazstva, lebo pozná Víťaza, ale „aby človek mohol vzlietnuť, musí najprv pokľaknúť.“ (Giovanni Papini)

Boh nežiada od nás svoje dary späť, ba dokonca dar obety je pripravený na mieste. Boh zastavuje ruku Abraháma, lebo Jeho mocná ruka zvíťazila. Tento príbeh po stáročiach neskôr má svoje pokračovanie, ale nie v kraji Morija, ale na Golgote. Boh ukázal každému Abrahámovi tejto zeme, že aké ťažké, srdce vrúce je odovzdať syna a ho obetovať na Božiu slávu. Je ťažké sa zmieriť s tým, že Baránkom Božím sa stáva Jednorodený Syn, Ktorý bol poslušný až po kríž. Čo Boh nežiadal od Abraháma, to On sám vykonal, lebo tak miloval svet, že Svojho Jednorodeného Syna dal, aby nikto nezahynul, ale mal večný život. (Jn 3,16) Tak ťa i mňa miloval Boh. Tak sa o nás postaral. Tak sa prejavila Jeho milosť. Postará sa o nás Hospodin? Na hore sa navždy postaral. Stojí Golgotský kríž. Ježišove tri dni v hrobe poukazujú na veľkú muku, ale Boh sa tak postaral o nás na hore, že ani do hrobu vstúpiac sa nemusíme báť, lebo On je Pánom nad svetmi. On je skutočne ten, Ktorý sa o nás postará.

Boh má ešte veľké plány s tým Abrahámom, ktorý bol poslušný vo viere. Zapečatí znova svoje zaslúbenia: *„Prisahám na seba samého,“ znie výrok Hospodina, „pretože si to urobil a neodoprel si mi svojho jediného syna, určite ťa požehnám a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu; tvoje potomstvo sa zmocní brány svojich nepriateľov. Pretože si poslúchol môj hlas, v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme.“*

Jeho plány sú na mieste. Jeho plány sa preukazujú. Keď aj bol Boží rozkaz a príkaz pre Abraháma nezrozumiteľný, i Jeho poslušnosť bola nelogická, ale Boh to prijíma ako vieru neoblomnú a oceňuje ju, uznáva ju za pravú a čistú, a dary od Hospodina boli zaslúžené v živote Abraháma, lebo práve Abrahám v Božej skúške obstál, nie od seba, ale iba s Ním, veď po Jeho boku stojac vedel zvíťaziť a neustále počas skúšky len Jeho osoby sa dožadoval. Apoštol Pavol o tom jasne píše v Prvom liste Korintňanom: *„Skúška, ktorá na vás doľahla, je len ľudská. Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zniesť. Preto, moji milovaní, stráňte sa modloslužby.“ (IK 10,13-14)*

Počas skúšky nemali by sme opustiť Hospodina. Počas skúšky by sme sa mali Jeho láskavosti stále pridržiavať. Počas skúšky by sme sa mali neustále pýtať na Jeho vôľu a On nám ju zjaví. O aké skúšky sa jedná? Všetko môže prísť. Strata dieťaťa, veď život je krehký ako o tom pojednáva apoštol Peter: *„lebo všetci ľudia sú ako tráva a celá ich sláva ako kvet trávy. Tráva uschne, kvet opadne, ale Pánovo slovo ostáva naveky. To je to slovo, ktoré sa vám zvestovalo.“ (viď. IPt*

1,24-25) Pracovné preťaženie, choroba, nehoda, zmena životných okolností všetko môže byť skúškou v našich životoch, ale Boh každú skúšku prelomí a uvoľní. Zavolá na svojich verných veľmi osobne: „Abrahám, Abrahám!“ Práve preto nikdy nepochybuj, ale komunikuj s nebom, lebo všetky naše starosti môžeme skutočne uvaliť na Neho, On sa o nás postará. (vid'. IPt 5,7)

**20-24. verše:** Následne autor poukazuje aj na to, že nielen Abrahámovi sa dožičilo požehnaní, ale Jeho celá rodina rozrastá. Poukazuje na to, že Rebeka sa narodila. Hospodin má plán aj s Izákom. Hospodinov plán sa zavíši, ale nie tak, že Abrahám zavraždí svojho syna, ale tak, že Hospodin podrží v skúške svojho vyvoleného a zastaví mu ruku, aby nekonal hriech. Boh má svoj plán, a v týchto veršoch je už jednoznačné, že Hospodin rozmýšľa o zveľaďovaní rodiny Abrahámovej. O Izáka sa taktiež postará, tak ako viedol Abraháma. S Izákom má taktiež plán. Plán obnovy a obživy. Plán, ktorý vie darovať a uskutočniť iba On, živý a pravý Boh, skrze svojho Syna.

**Biblický text:** Evanjelium podľa Marka 4. kapitola 35-41.veršov: *„V ten deň, keď sa zvečeralo, im povedal: „Prejdime na druhý breh.“ Nato opustili zástup a jeho vzali so sebou, tak ako bol, v člne. Sprevádzali ho aj iné člny. Tu sa strhla mohutná búrka s víchricou a vlny sa valili na čln, takže čln sa už naplňal. Ježiš však spal na vankúši v zadnej časti člna. Zobudili ho a povedali mu: „Učiteľ, nedbáš, že hynieme?“ Zobudil sa, pohrozil víchru a prikázal moru: „Mlč, utíš sa!“ Vtedy víchor ustal a nastalo veľké ticho. A im povedal: „Čo ste takí ustrašení? Ešte stále nemáte vieru?“ Prenikol ich veľký strach a jeden druhému hovorili: „Ktože je to, že ho i vietor, i more počúva?“*

**Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!**

Veľmi dobre poznáme tento biblický príbeh, už sme veľmi veľa výkladov o tom vypočuli. Každého z nás zaujíma asi Ježišov postoj, Ktorý spí v člne. Prečo tak koná? Prečo nerieši problém ihneď, keď Ježiš v inom prípade vedel a aj dnes vie konať raz-dva. Chorého ihneď uzdraví, prečo čaká na vyjadrenia a konanie učeníkov, keď sú v nebezpečenstve? Je to Ježišova skúška. Je to Ježišovo pozorovanie. Je to Ježišov výskum. Je to Pánova výzva. Ježišov pokoj a Jeho hĺbka nás zarazí, ale aj pohltí. Búrka je búrka, ale On spí. Tento pokoj pochádza zo spoločenstva s Otcom. Vzťah Otca a Syna je mierumilovný, pokojný a poznačený plnosťou. Tento pokoj daruje Ježiš vlastným, a teraz počas búrky vychádza na povrch aké je amplitúda pokoja učeníkov. Klesá či Stúpa? Ubúda či pribúda?

Týchto učeníkov charakterizuje ešte stále ich prirodzenosť. Vlastné riešenie hľadajú, pritom jediná pomoc je prítomná v člne, v osobe Ježiša Krista. Pre nich to bolo prirodzené, že voda sa dostane do člna počas búrky, a oni ho odstránili vďaka nádob, ktoré mali po ruke. Oni však už nie sú rybári, ale sú povolání loviť

ľudí. Oni sú už učeníkmi Ježiša Krista. Od nich Majster Ježiš očakáva celkom iný prístup. Čo od učeníkov očakáva Ježiš v čase neistôt a ťažkostí? Čo by mali spraviť títo učeníci? Ako by mali konať? Veď keď sa im nedarilo, keď sa im nepodarilo vodu odstrániť z člna, tak sa obrátili na Ježiša. To je chvályhodné, ale Ježišova skúška práve tu vysielala signál. Prečo nie som ja prvý vo vašom živote? Prečo ste sa vy ihneď neobrátili na Mňa? Prečo ste začali riešiť problém bezo Mňa? Prečo som bol posledný? Nie viera je prvá, ktorá koná a hľadá riešenie, ale naše zaučané a zaužívané postupy. Tak sme si na to zvykli. Tak to máme zafixované a zaužívané. Už to mám v ruke. Miesenie cesta. Varenie. Prípravu obeda. Upratovanie. Učenie. Na všetko máme postup, ale viera postupy mení. Viera čaká na Hospodina. Viera žiada len Jeho a Jeho blahodarnú moc o konanie. Nechce Nikoho a nič, iba Jeho riešenie je dôležité. Viera chýba a na jej absenciu Ježiš aj poukazuje: „*Čo ste takí ustrašení? Ešte stále nemáte vieru?*“

Ako by sa mala viera preukázať v ich živote? Tak, že oni sami by mali víchor zastaviť nie vo vlastnom mene, ale v Ježišovom mene. Oni videli už pôsobiť Pánovu moc, ako zmenila životy, ale akoby neverili, že Ježiš stojí nad víchrom, aj nad búrkou je Pánom. Záchrana v Ježišovom mene je jednoznačná. Spása v Ježišovom mene je jedinečná. V ich živote však prevláda opak Ježišovho pokoja, a to strach. Staré triky nezabrali, a tak sa boja, že zahynú. V ich živote nezvífazel pokoj, ale úzkosť a strach. Treba sa naučiť, že staré triky, staré zaužívané veci nás nepodržia, len nás premáha strach, ak nezaberajú. Náš život preto sa neposúva vpred vo viere živého Krista, lebo v rukách máme ešte stále vedrá po ruke, a nie Krista, Ktorý je stále bližšie a bližšie, ale nevoláme Ho. I v našom člene prevláda strach, keď nevidíme a neveríme, že aj spiaci Kristus je väčšia pomoc ako naše postupy. V mene Ježiša Krista sa nikdy nevzdávajú, nech Ti On daruje vieru neoblomnú, ktorá hory prenáša i Tvoj strach berie a všetkého ťa zbaví, čoho sa bojíš a vyvaruješ sa. Nech Ťa i tento zázrak posilní v dôvere Pána, Ktorý je naozaj mocný. Nepýtaj sa, Kto je, len sa vydaj úprimne Pánovi a modli sa každé ráno, aby Tvoj nový začiatok bol poznačený stále novým dúškom lásky, nádeje a viery, Ktorú Ti zaručí iba Pán večnosti. „*Ktože je to, že ho i vietor, i more počúva?*“ To bude aj Tvoja otázka, keď zakúsiš, že Tvoje srdce v tichosti počúva a koná po Jeho vôli. Počúvaj Toho, Ktorému všetko je zverené, „*veď od neho, prostredníctvom neho a pre neho je všetko, jemu sláva na veky. Amen.*“ (R 11,36)

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Všetkých sa zmocnil úžas. Oslavovali Boha a naplnení bážňou si hovorili: „Dnes sme videli naozaj nezvyčajné veci.“ (Lk 5,26) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 541: „V pokušeniach strasti,...“

### **Ľubomír Feldek: Hymna lásky**

A hoci by som vládol ľudským aj anjelským slovom -  
keby som lásku nemal, ani láska mňa,  
bol by som iba rozcvendžaným kovom,  
bol by som iba zvon, čo vyzvára.  
A hoci by som prorokovať vedel  
a všetkým tajomstvám sa dotkol dna,  
hoci by som sa vyznal v každej vede  
a bola vo mne viera ohromná,  
čo hory preniesť môže, nič mi to nepomôže,  
keby som lásku nemal, ani láska mňa.  
A hoci by som rozdal všetko svoje zbožie  
aj svoje telo hodil do ohňa, nič mi to nepomôže,  
keby som lásku nemal, ani láska mňa.  
Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá,  
láska sa nenadúva, bez závesti sa díva,  
nie je neslušná, nie je sebecká, neobviňuje krivo a nespráva sa divo,  
nad krivdou nezaplesá, len z pravdy raduje sa  
a všetko znáša, vieru vždy nájde, pretrpí všetko, nestráca nádej.  
Láska, tá nikdy neprestane - len z prorociev nič neostane,  
len slová zmĺknu v tísine a poznanie sa pomíne.  
Je iba čiastočné, čo vieme, je čiastočné, čo predpovieme,  
ale keď príde dokonalé, to čiastočné sa rozplynie.  
Keď som bol ešte dieťa, vravel som ako dieťa,  
myslel som ako dieťa, na svojom ako dieťa stál -  
ale keď som sa mužom stal, som detské zvyky zanechal.  
Čo teraz vidíme, sú obrazy, sú to len zrkadlové odrazy,  
všetko je ako skryté za opar - no raz to uvidíme tvárou v tvár.  
Čo teraz viem, je iba malá čiastka.  
A budem vedieť až tam, v oblakoch, čo o mne vedel doteraz len Boh.  
Teraz však zostáva mi viera, nádej, láska, ale láska  
je najväčšia z tých troch. A nespráva sa divo,  
nad krivdou nezaplesá, len z pravdy raduje sa  
a všetko znáša, vieru vždy nájde,  
pretrpí všetko, nestráca nádej.